

Den andliga innebörden av kriser

Välkomna! Ni är alla välsignade, var och en av mina vänner.

Vad har kriser för verklig, andlig innebörd? En kris är naturens försök att åstadkomma förändring genom universums kosmiska lagbundenhet. Om förändringen hindras av egot, den delen av medvetandet som styr viljan, kommer en kris att uppstå för att möjliggöra strukturella förändringar.

Utan en sådan strukturell förändring i individen kan ingen balans uppnås. Varje kris innebär i slutänden en sådan återanpassning, oavsett om den visar sig i form av smärta, svårigheter, omvälvningar, osäkerhet eller bara den osäkerhet som kommer sig av att man börjar leva på ett sätt som känns ovant efter att man har gett upp ett välbekant sätt. Alla former av kriser försöker bryta ner gamla strukturer som vilar på falska slutsatser och därför på negativitet. Krisen skakar loss ingrodde, frusna vanor så att ett nytt växande blir möjligt. Den river ner och bryter upp, vilket i stunden är smärtsamt, men en transformation är otänkbar utan det.

Ju mer smärtsam en kris är, desto mer måste medvetandets viljestyrda del försöka hindra förändringen. Kriser är nödvändiga eftersom den mänskliga negativiteten utgör en stagnerad massa som behöver skakas om för att den ska kunna släppas. Förändring är en inneboende egenskap hos livet; där det finns liv, finns det ändlös förändring. Endast de som fortfarande lever i rädsla och negativitet, som motsätter sig förändring, uppfattar förändring som något som man borde motstå. De spjärnar emot livet självt och lidandet kommer allt närmare inpå. Detta sker i människors övergripande utveckling såväl som i specifika händelser.

Människor kan vara fria och friska inom områden där de inte motstår förändring. Där befinner de sig i harmoni med den universella rörelsen. De växer ständigt och upplever livet som djupt tillfredsställande. Samma individer reagerar likväl helt annorlunda inom områden där de har blockeringar. De håller räddhågat fast vid oföränderliga betingelser både inom och utanför sig själva. Där de inte gör motstånd kommer deras liv att vara relativt fritt från kriser; inom områdena där de gör motstånd är kriser oundvikliga.

Det mänskliga växandets funktion är att frigöra de inneboende möjligheterna, som verkligen är oändliga. Där negativa inställningar stagnerar, är det dock omöjligt att förverkliga dessa möjligheter. Endast en kris kan riva ner en struktur som vilar på antaganden som strider mot den kosmiska sanningens, kärlekens och lycksalighetens lagar. Krisen skakar upp det frusna tillståndet, som alltid är negativt.

Längs vägen mot emotionell och andlig uppfyllelse behöver ni arbeta intensivt för att befria er från er negativitet. Vad består den av? Missuppfattningarna och de destruktiva känslorna, inställningarna och beteendemönstren som uppstår ur dem, förespeglningarna och försvaren. Men inte något av detta skulle utgöra en alltför stor svårighet i sig om det inte vore för den självupprätthållande kraften som förstärker varje negativ aspekt i en ständigt starkare kraftimpuls inom det mänskliga psyket.

Alla tankar och känslor utgör energiströmmar. Energi är en kraft som ökar med sin egen kraftimpuls, som alltid har sin grund i naturen hos det medvetande som livnär och riktar energiströmmen i fråga. Om de underliggande uppfattningarna och känslorna stämmer överens med sanningen och därför är positiva, kommer energiströmmens självupprätthållande kraftimpuls att öka de utsagda uttrycken och inställningarna hos de underliggande tankarna i det oändliga. Om de underliggande uppfattningarna och känslorna grundar sig i villfarelse och därför är negativa, kommer energiströmmens självupprätthållande kraftimpuls att öka, dock inte i det oändliga.

Ni vet till exempel att missuppfattningar skapar beteendemönster som oundvikligen tycks bevisa att antagandet är riktigt och det destruktiva, försvarsinriktade beteendet blir på så sätt mer befäst i själssubstansen. Alla ni på denna väg har kämpat med ett sådant inre trassel. Samma princip gäller för känslor. En rädsla skulle exempelvis lätt kunna övervinnas om den utmanades och dess bakomliggande missförstånd och misskötsel blottlades. Uppenbara känslor är många gånger inte direkta primära känslor: rädsla kan dölja raseri, depression kan dölja rädsla. Problemet är att rädsla skapar mer rädsla för att konfrontera och transcendera sig själv. Man blir då rädd för denna rädsla för rädslan och så vidare. Rädslan förvärras.

Låt oss ta depression. Om de bakomliggande orsakerna till den ursprungliga deprimerade känslan inte modigt blottläggs, blir du deprimerad över att vara deprimerad. Du kanske då känner att du borde kunna konfrontera din depression snarare än att bli deprimerad över den, men du är inte riktigt villig – och därför inte förmögen – att kunna göra det och detta gör dig ännu mer deprimerad. Detta blir en ond cirkel.

Den första depressionen – eller rädslan eller någon annan känsla – utgör den första krisen som varken lyssnas till eller förstås för dess sanna innebörd. Den undviks och depression över att vara deprimerad kommer att utlösas av den självupprätthållande onda cirkeln. Personens medvetande blir mer och mer avlägsnat från den ursprungliga känslan och därför avlägsnat från sig självt, vilket gör det svårare att upptäcka den ursprungliga känslan. Den växande negativa kraftimpulsen leder till slut till att det negativa självupprätthållandet bryter samman.

I motsats till sanning, kärlek och skönhet, som utgör oändliga gudomliga kännetecknande egenskaper, är förvrängningar och negativitet aldrig oändliga. De går mot sitt slut när trycket brister. Detta är en smärtsam kris och människor gör vanligtvis motstånd mot den med all sin makt. Men föreställ er om universum hade skapats annorlunda och ett negativ självupprätthållande fortsatte i det oändliga. Det skulle kunna innebära ett evigt helvete.

Den negativa självupprätthållande principen är mest uppenbar när det gäller frustration och ilska. Många människor kan relativt enkelt se att frustrationen i sig är mindre svår att bära än frustrationen över att vara frustrerad. Samma sak gäller detta att vara arg på sig själv för att man är arg, eller otålig med sin otålighet, i en önskan om att man skulle kunna reagera annorlunda och inte är förmögen till det på grund av att de bakomliggande orsakerna inte är blottlagda och sedda i vitögat. ”Kriserna” vad gäller känslor som ilska, frustration, otålighet och depression känns därmed inte igen för vad de är. Detta gör det negativa självupprätthållandet starkare och starkare, tills den inflammerade bölden spricker. Vi har då en uppenbar kris.

En kris kan, om ens medvetande så väljer, innebära slutet på ett ständigt svällande negativt självupprätthållande. När detta rämnar, blir valet mellan att erkänna innebörden eller fortsätta att fly tydligare definierat. Även om rämnandet inte leder till insikt och en förändring av inre riktning, måste en slutlig kris ofrånkomligen uppkomma där individen inte längre kan fly från dess budskap. Personligheten måste till slut se att allt rämnande, alla sammanbrott, kriser, innebär att riva ner den gamla strukturen för att återupprätta en ny och bättre fungerande struktur.

Mystikernas ”dunkla natt” utgör en sådan tid då gamla strukturer bryts ner. De flesta människor undgår fortfarande att förstå vad kriser innebär. De tittar ständigt i fel riktning. Om ingenting skulle brytas ner, skulle negativiteten fortsätta. Efter att ett visst uppvaknande har ägt rum i medvetandet, är det dock möjligt att personen inte tillåter negativiteten att bli alltför starkt befäst. Negativiteten förhindras därmed att påbörja det självupprätthållande kretsloppet. Den konfronteras precis vid början.

Krisen kan undvikas genom att titta på den inre sanningen när den första antydning till störning och negativitet visar sig på ytan. Men det krävs en mycket stor ärlighet för att utmana sina starkt

omhuldade övertygelser. Att utmana dem på detta sätt kopplar bort det negativa självupprätthållandet, den motoriska kraften som förstärker den destruktiva, felaktiga psykiska materien tills den finner en brytpunkt. Det undviker de många onda cirklarna i det mänskliga psyket och i relationer som är smärtsamma och problematiska.

Om svårigheter, omvälvningar och smärta i individens liv, liksom i hela mänsklighetens liv, betraktades ur denna synvinkel, skulle krisens verkliga innebörd inses och mycket smärta skulle kunna undvikas. Jag säger er nu: Vänta inte på att krisen kommer genom ett rämnande som den naturliga, balansupprättande händelse som äger rum lika obönhörligt som ett åskväder måste äga rum, när vissa atmosfäriska betingelser behöver ändras och klarhet i atmosfären ska återupprättas. Detta är precis vad som händer i det mänskliga medvetandet. Det är verkligen möjligt att växa utan intensiva smärtsamma ”dunkla nätter” om ärlighet mot jaget blir förhärskande i personligheten. Att verkligen titta inåt och på djupet uppmärksamma det inre varandet, liksom att ge upp omhuldade inställningar och idéer, är något som behöver odlas. Den smärtsamma, söndrande krisen kan då undvikas eftersom det inte kommer att uppstå någon inflammerad böld.

Dödsprocessen i sig utgör en sådan kris. Jag har diskuterat dödens olika djupare innebörder. Detta är ytterligare en. Den ytliga döden – och den är inte något annat än det – skulle kunna undvikas om krisen inte tilläts att svälla till en explosiv böld, utan löstes upp frivilligt med det befintliga medvetandet. Den mänskliga kroppens ytliga död äger rum på grund av att medvetandet säger ”Jag kan inte fortsätta längre” eller ”Jag har nått vägs ände”. Alla kriser inrymmer den tanken. Medvetandet uttrycker alltid för sig självt: ”Jag kan inte längre hantera situationen.” Om situationen är specifik, inträffar en specifik kris i livet. Om det handlar om ens nuvarande inkarnation i sin helhet, då kommer den fysiska döden att inträffa. I det senare fallet tar rämnandet form av att anden bryter sig ut ur kroppen, tills den finner nya livsomständigheter där samma inre förvrängningar kan hanteras på nytt. Eftersom rämnande, sammanbrott och kriser alltid strävar efter att avbryta gamla sätt att fungera på och att skapa nya, betecknar döds- och födelseprocessen samma princip.

Människor tenderar dock att göra motstånd mot att gå vidare till andra sätt att fungera och reagera. Detta hinder är så onödigt. Det är i själva verket detta motstånd som skapar krisens spänningar och påfrestningar, inte att ge upp den gamla strukturen i sig. När en nödvändig förändring inte frivilligt accepteras, försätter du dig automatiskt i ett kristillstånd. Krisens intensitet indikerar motståndets intensitet, liksom hur trängande behovet av förändring är. Ju större behovet av förändring är och ju större hindret för förändringen är, desto mer smärtsam blir krisen. Ju mer öppenhet och villighet det finns, på någon nivå, att förändras och ju mindre nödvändig förändringen är vid varje givet tillfälle under en individs utvecklingsväg, desto mindre allvarlig och smärtsam kommer krisen att vara.

Hur allvarlig och smärtsam en kris är avgörs inte på något sätt av den objektiva händelsen. Jag tror att de flesta av er, mina vänner, lätt kan bekräfta detta. De flesta av er har gått igenom allvarliga förändringar i det yttre. Du har förlorat någon du älskar, du kan ha hanterat de mest drastiska förändringar och objektivet sett traumatiska händelser – krig, revolution, förlust av förmögenhet och hem, sjukdom. Inombords kan du likväl ha blivit mycket mindre upprörd och känt mindre smärta än i situationer som utåt sett inte står i proportion till hur upprörda dina inre känslor är. Vi kan således säga att en yttre kris kan lämna dig i större frid inombords än en inre kris. Den objektivet sett mer traumatiska händelsen gör ibland mindre ont än den objektivet sett mindre traumatiska händelsen. I det förra fallet äger den nödvändiga förändringen rum på en yttre nivå, som ditt inre väsen mer accepterar, bättre anpassar sig till och finner ett nytt sätt att hantera. I det senare fallet möts behovet av inre förändring av ett större motstånd. Din subjektiva tolkning av händelsen gör krisen oproportionerligt smärtsam. Ibland försöker man hitta rationella förklaringar till en sådan besynnerlig känslomässig intensitet – förklaringar som kan kallas rationaliseringar. Ibland möter både inre och yttre förändringar och kriser samma inre inställning.

När krisens process accepteras och inte längre hindras, när man följer med den i stället för att kämpa emot den, kommer en lättnad att infinna sig relativt snabbt. När varet väl kommer ut ur bölden och inställningarna justeras, bringar uppenbarandet av jaget frid; förståelsen ger ny energi och vitalitet. Läkningprocessen är verksam, även medan bölden bryter ut.

Att förneka den här processen, den inre inställningen som säger ”Jag borde inte behöva gå igenom detta. Måste jag det? Både det ena och det andra felar hos andra. Om det inte vore så, skulle jag inte behöva gå igenom detta nu.” förlänger plågan. Den här inställningen försöker undvika det nödvändiga rännandet av bölden, som utgör en smärtsamt intrassling av ständigt växande negativ energi vars kraftimpuls gör det allt svårare att ändra kursen. Det pågående negativa kretsloppet och dess meningslösa, automatiska upprepning som medvetandet inte kan hejda, skapar en hopplöshet. Upprepningen och hopplösheten skulle kunna upphöra enbart genom att inte längre undvika den nödvändiga förändringen.

Varje negativ upplevelse, varje smärta, är resultatet av en felaktig idé. En avgörande aspekt av detta arbete är att artikulera dessa idéer. Och ändå, hur ofta går ni alla fortfarande inte miste om den nödvändiga insikten genom att inte ha dessa obestridliga fakta i åtanke när ni möter en olycklig situation?

När du väl tar för vana att först ifrågasätta dina dolda felaktiga antaganden och destruktiva reaktioner när något ovälkommet kommer i din väg och helt öppna dig för sanningen och förändring, kommer ditt liv drastiskt att förändras. Smärta kommer i motsvarande grad att bli

mindre frekvent och glädje blir alltmer det naturliga tillståndet. Krisen blir överflödigt och så småningom blir därför döden överflödigt. Detta kan låta som ett extremt uttalande, särskilt för dem som fortfarande fruktar dödens mysterium – vilket också utgör livets mysterium – men det är likväl sant. Växandets rytm kan då fortsätta utan friktion, utan sprången och krumbukterna som följer av att negativa strukturer i själssubstansen bryts upp.

Vi har diskuterat de negativa aspekterna av självupprätthållandet. Självupprätthållandet finns naturligtvis primärt på den positiva sidan. Låt oss titta på kärlek. Ju mer du älskar, desto mer kan du frambringa genuina kärlekskänslor utan att utarma dig själv och andra. Du inser att du inte tar bort något från någon genom att ge ut. Tvärtom kommer mer att komma till dig och andra från det. Du kommer att hitta nya sätt, djupare sätt, fler variationer av att uppleva kärlek i givandet och mottagandet av den när du är i samklang med den här universella känslan. Förmågan att uppleva och uttrycka kärlek växer i en ständigt ökande, självupprätthållande rörelse.

Det är så med alla andra konstruktiva känslor och inställningar. Ju mer meningsfullt, konstruktivt, uppfyllt och glädjande ditt liv är, desto mer av dessa egenskaper måste det framkalla. Det är en pågående process av att ständigt expandera och uttrycka sig själv som aldrig tar slut. Principen är exakt densamma som det negativa självupprätthållandet. Den enda skillnaden är att den positiva processen är oändlig.

När du väl har etablerat kontakt med din inneboende visdom, skönhet och glädje och tillåter dem att vecklas ut, kommer de att öka sig själva. Självupprätthållandet tar över när dessa energier väl frigörs och tillåts att komma in medvetandet. I början krävs det en ansträngning för att förverkliga dessa krafter, men när processen väl flödar, sker den utan ansträngning. Ju mer du frambringar av de universella kvaliteterna, desto mer kommer det att finnas att frambringa.

Era egna möjligheter att uppleva skönhet, glädje, njutning, kärlek, visdom och kreativa uttryck, mina käraste vänner, är verkligen oändliga. Orden har återigen sagts, hörts, registrerats. Men hur djupt vet du att detta är en verklighet? Hur djupt tror du på din innersta potential att skapa av egen kraft, att vara i lycksalighet, att leva det oändliga livet? Hur mycket tror du på dina resurser för att lösa alla dina problem? Hur mycket litar du på möjligheterna som ännu inte är manifesta? Hur mycket tror du att det är verkligt att nya perspektiv på dig själv kan upptäckas? Hur mycket tror du verkligen att du kan utveckla kvaliteter av frid i kombination med spänning, rofyllda kvaliteter i kombination med äventyr, genom vilka livet blir en svit av skönhet även om initiala svårigheter fortfarande behöver övervinnas? Hur mycket tror ni verkligen på allt detta, mina vänner?

Ställ dig själv den frågan. I den utsträckning som du endast ger läpparnas bekännelse till den här övertygelsen, kommer du fortfarande att känna dig hopplös, deprimerad, rädd eller orolig,

intrasslad i synbarligen olösliga konflikter med dig själv och andra. Detta är ett tecken på att du ännu inte tror på din egen oändligt expanderande potential. Om ni inte verkligen tror på detta, mina käraste vänner, är det för att det finns något inom er som ni desperat håller er fast vid. Du vill inte blottlägga det eftersom du inte vill ge upp det eller förändras.

Detta gäller för var och en av er här och naturligtvis för alla andra i världen. För vem har inte de ”dunkla nätterna” att finna sig i? Vissa har många små ”dunkla nätter” som kommer och går eller så är deras ”dunkla natt” grå. De kanske inte befinner sig i en stor kris vid något givet tillfälle, men livet är grått och varierar relativt lite. Men sedan finns det de som redan har arbetat sig ut ur denna gråhet. De vill inte längre nöja sig med att vara förhållandevis trygga från kriser. De är villiga, djupt inom sig, att riskera tillfälliga omvälvningar för att uppnå ett mer önskvärt varaktigt tillstånd. De vill förverkliga sin potential till djupare glädje och självuttryck. De ”dunkla nätterna” kommer då att bli mer avgränsade och upplevda antingen som växlande perioder av omvälvning och glädje eller i vissa liv uppsamlade i mer kraftfulla episoder. Totalt mörker, förlust, smärta och förvirring växlar med höjder av gyllene ljus som bär ett berättigat hopp om ett slutligt oavbrutet lycksaligt tillstånd.

Oavsett på vilket sätt ni alla upplever kriser, finns det alltid ett budskap i dem för er att upptäcka vad gäller ditt eget liv. Det är upp till dig att inte projicera dina upplevelser utåt, på andra, vilket alltid är den farligaste frestelsen. Eller för den delen att projicera dem på dig själv på ett självförödande sätt, vilket undviker problemet lika mycket som när de projiceras på andra. Inställningen ”Jag är så dålig, jag är ingenting” är alltid oärlig. Denna oärlighet behöver blottas så att krisen kan bli meningsfull, vare sig den är liten eller stor.

Om du så småningom lär dig att ta minsta skugga i ditt vardagliga liv och utforska dess djupaste innebörd, kommer du att hantera de små kriserna på ett sätt som gör det omöjligt för bölden att svälla. Det behövs därför inte något smärtsamt rämnande för att förstöra ruttna strukturer. Detta kommer att avslöja den nakna verkligheten för dig att det universella livet består av gyllene glädje i en ständigt växande skönhet när det inte är manipulerat.

Varje minsta skugga utgör en kris, för den behöver inte vara där. Den finns där bara för att du vänder dig bort från problemet som skapar krisen. Ta därför dessa minsta skuggor i ditt vardagliga liv och fråga dig vad de innebär. Vad är det du inte vill se och inte vill förändra? Om du ser och möter detta och verkligen vill se det verkliga problemet i vitögat och göra den nödvändiga förändringen, kommer krisen att ha uppfyllt sin funktion. Du kommer att upptäcka nya dimensioner av problemet som kommer att få solen att stiga och den dunkla natten kommer att visa sig vara den lärare, den terapeut, som livet alltid är när du väl försöker förstå det.

Er förmåga att hantera andras negativitet växer endast i den utsträckning som ni kan göra det som jag redogör för i detta föredrag. Hur ofta förnimmer du inte negativa känslor från andra, men kan inte hantera dem på grund av att du är orolig, osäker och inte klar över på vilket sätt du är delaktig och samspelar med dem? Vid andra tillfällen kanske du inte ens förnimmer fientlighetens faktiska närvaro hos andra. Dess subtilitet och indirekta uttryck förvirrar dig och får dig att känna dig skyldig kring dina instinktiva gensvar, men du är ännu mindre förmögen att hantera situationen. Denna vanligt förekommande företeelse beror helt och hållet på din blindhet för dig själv och ditt motstånd mot att förändras. När du projicerar alla dina gamla negativa erfarenheter på andra, är det omöjligt för dig att vara tillräckligt medveten om vad som faktiskt pågår i den andra personen och därför kan du inte hantera det. Många av er har börjat uppleva den storslagna förändringen när ni hanterar era liv detta avseende, allteftersom ni växer i er förmåga att ärligt titta på vad som är störande inom er och allteftersom ni blir villiga att förändras. Nästan oavsiktligt och som om det inte hade något att göra med dina ansträngningar, uppstår en ny gåva inom dig: Du ser negativiteten hos andra på ett sätt som lämnar dig fri, som tillåter dig att konfrontera dem och som är effektivt. Det har ingen skadlig effekt på dig. Det måste i det långa loppet också vara till nytta för andra, närhelst de vill att det ska vara det.

När du motstår förändring, växer rädslan då ditt innersta väsen känner att kris, rännande, sammanbrott är oundvikligt och stadigt närmar sig. Ändå gör du motstånd mot det som skulle kunna undvika krisen. Det jag säger här är berättelsen om det mänskliga livet. Det är här som den mänskliga naturen fångas. Lärdomen behöver då upprepas tills den illusoriska rädslan för förändring uppdagas som ett misstag. Om kriser kan förstås på det sätt jag visar er här, och om du verkligen mediterar för att förstå din egen kris och för att ge upp det du håller fast vid, samt utmanar begränsningarna som du placerar på det aktuella problemet, kommer livet att öppnas upp nästan med detsamma.

Finns det några frågor innan jag fortsätter med resten av det här föredraget?

FRÅGA: Jag har en relation som liknar den som du beskrev. Jag kan inte hantera den här personens arga uppror. Jag vet att jag har det här draget i mig själv, men jag reagerar fortfarande negativt på det. Jag kommunicerar inte och öppnar inte upp; jag släpper inte taget. Jag trycker undan det i stället. Kan du föreslå vad min positiva reaktion borde vara?

SVAR: Först och främst rekommenderar jag konstaterandet "Här är jag i stress och smärta. Jag befinner mig i en situation som ger mig ångest och som jag hade önskat inte fanns. Vad innebär den för mig?" Öppna dig på nytt. Använd inte den kunskap som du redan har erhållit om dig själv som svar. Den kan till och med vara korrekt, men tidigare insikter kan subtilt fungera som en barriär. Du behöver verkligen vara villig, djupt inom dig, att släppa taget. Att se och låta det vara.

Här kommer jag till nästa aspekt av detta föredrag, som också kommer att utgöra ett svar till dig. Du behöver inse att en förändring inte kan utföras endast av egot. Det villiga, medvetna jaget ensamt är oförmöget att göra det. Svårigheten att förändras, och motståndet mot det, har i stor utsträckning sin grund i att du har glömt att du inte kan göra det utan gudomlig hjälp. Du går därmed från den ena felaktiga ytterligheten till den andra. Den ena ytterligheten är att du tror att du är den som måste åstadkomma den inre transformationen. Eftersom du vet djupt inom dig att du inte kan göra det, att du helt enkelt inte har utrustningen att göra det, ger du upp. Du känner att det är hopplöst att få dig själv att förändras, så du försöker inte ens riktigt och du uttrycker inte den koncist formulerade önskan om att göra det.

Du har rätt i att tro att förmågan att förändras saknas när du enbart betraktar dig som det medvetna, villiga egojaget. Motståndet är delvis ett uttryck för att frustrationen i att vilja något som inte kan göras, och som måste visa sig vara en besvikelse, undviks. Denna reaktion, som är den ena ytterligheten, sker i det mänskliga psykets innersta lager. Det gör även den motsatta ytterligheten, där du bekänner tron på en högre makt, eller Gud, som förmodas göra det hela åt dig. Du blir kvar i ett helt passivt tillstånd där du väntar på det. Återigen, det medvetna jaget försöker inte där det borde försöka. Falskt hopp och falsk resignation utgör bara två sidor av samma mynt: absolut passivitet. Men det pådrivande egot, som försöker gå bortom sin egen förmåga, måste oundvikligen sluta i samma passiva tillstånd där det antingen falskt väntar eller falskt ger upp. Pådrivandet utmattar jaget och lämnar det passivt. Dessa inställningar kan finnas samtidigt eller växelvis.

Sättet att gå tillväga för att få till stånd en positiv förändring är att vilja ha den; du måste vara villig att vara i sanning och att förändras. Och du måste be till det innersta gudomliga sättet att fungera i din själ för att göra förändringen möjlig. Sedan väntar du på att förändringen ska äga rum, på ett tillitsfullt, förvissat och tålmodigt vis. Detta är den absoluta förutsättningen för förändring. När det inte ens faller dig in att anamma denna bedjande inställning och säga ”Jag vill förändras, men mitt ego kan inte göra det. Gud kommer att göra det genom mig. Jag kommer att göra mig till en villig och mottaglig kanal för att detta ska hända.”, är du i grund och botten ovillig att förändras och/eller så har du tvivel kring de högre krafternas verklighet inom dig.

Denna förvissade, tålmodiga väntan, denna försäkran och tilliten till att hjälpen kommer att infinna sig när du är helt villig att titta på sanningen, kan förvärvas. Det är inte en barnslig inställning som vill ha en auktoritet att göra det åt dig. Tvärtom. Detta tillvägagångssätt förenar den vuxna, självansvariga inställningen som agerar genom att konfrontera jaget, genom att vilja ha sanningen och förändringen, genom att vara villig att blotta dold skam, samt den mottagliga

inställningen där egot känner till sina egna begränsningar. I denna mottagliga inställning tillåter du Gud in i din själ djupt inifrån dig själv. Du öppnar upp för att det ska ske.

När den här inställningen anammas, blir förändring en levande verklighet för alla och envar. När det saknas tillit och tilltro till att det gudomliga kan förverkliga sig genom dig, beror det på att du inte har gett dig själv möjligheten att uppleva dessa processers nakna verklighet. Du har förnekat dig den upplevelsen. Och eftersom du aldrig har upplevt den, hur kan du då lita på den?

Eftersom du har den ena eller andra lilla bakdörren, som du vill behålla i reserv så att du fortfarande inte behöver gå in i livet fullt ut och helhjärtat, kan du inte heller uppleva underverket av den universella andens verklighet inom dig. Eftersom du inte är ärlig mot livet, kan du inte riktigt tro på den universella intelligensens makt som lever inom dig hela tiden och som är verksam i samma stund som du ger utrymme för det. Ett helhjärtat åtagande är nödvändigt, utan förbehåll. Detta åtagande är den absoluta förutsättningen för att du ska upptäcka dess verklighet inom dig. Även om du inte vet vad utfallet kommer att bli, huruvida Guds sätt kommer att vara behagligt för dig eller inte, måste det finnas ett helhjärtat åtagande. Att inte känna till det fullständiga svaret just nu utgör en del av det. Att överväga sätt som undviker ett helhjärtat åtagande håller dig kvar vid det gamla, förvrängda, fuskande sättet att leva, samtidigt som du fortfarande vill sträcka dig efter det nya, befriade, fria sättet där du är hel i stället för delad invändigt och plågad av smärtan i den uppdelningen. Men du kan inte ha det på båda sätt. Ditt anförtroende till den yttersta Skaparen måste vara fullständigt och tillämpas på den synbarligen mest obetydliga aspekten av det dagliga livet och varandet. Man måste helt förbinda sig till sanningen, för då förbinder du dig också till den universella Anden.

Om du således helhjärtat förbinder dig till detta, kommer du att släppa taget om den gamla, invanda hamnen och tillfälligt flyta in i vad som tycks vara en osäkerhet. Men du kommer inte att ha något emot detta. Du kommer att känna dig tryggare än någonsin tidigare, när du höll dig kvar vid den gamla hamnen, vid den falska strukturen som måste rivas ner. Du kommer snart att veta att det inte finns något att frukta. Detta mod måste uppåtdas, bara för att upptäcka att detta verkligen är det säkraste och tryggaste möjliga sätt att leva: att expandera och vibrera i livet. Det kräver i själv verket inte något mod alls. Då och endast då kommer de ”dunkla nätterna” att omvandlas till ljusinstrument.

FRÅGA: Det här föredraget ligger mycket nära där jag befinner mig. Jag har just börjat upptäcka krisens innebörd. Jag känner att jag antingen måste ta tillflykt någonstans eller att jag måste ta mig igenom stormen, vilket jag känner att jag nu gör.

SVAR: Detta är en mycket god insikt. Den berör de urgamla alternativen av att ta skydd eller ta sig igenom. Detta är kanske den viktigaste frågan på varje individs utvecklingsväg. Ni blir kvar i cykeln av död och återfödelse, av smärta och kamp, av konflikt och strid – fysiskt såväl som andligt och psykiskt – just för att ni håller er fast vid illusionen om att man kan undvika att gå igenom det och att det finns något gott i att ta tillflykt. Att ta tillflykt gör i själva verket inte något gott; tvärtom, det ökar den kritiska spänningen. Den tillfälliga lättnaden är en illusion av den mest allvarliga natur. Det är så eftersom krisen oundvikligen kommer senare, men då är den inte längre kopplad till källan och den gör därför mer ont. När du emellertid bestämmer dig och säger: ”Jag ska inte ta tillflykt, jag ska gå igenom det”, kommer resurserna i den mänskliga själen att bli nästan omedelbart tillgängliga. Dessa resurser förblir dunkla för dem som fortfarande tenderar att ta tillflykt. De känner sig då svaga och tror inte på sin egen förmåga att förverkliga den universella andens oändliga krafter. De känner inte till sin potential, styrkan som kommer att uppstå, inspirationen som kommer att visa sig. Bara när du bestämmer dig för att gå igenom och ber om hjälp i din meditation, blir dessa resurser tillgängliga. Du kommer då att förnimma en väckt tillit till att det medvetna egot inte är ensamt. Det är inte den enda tillgängliga förmågan för att hantera problemet.

Jag understryker återigen att en person kan vara inriktad på det här sättet inom vissa områden samtidigt som han eller hon fortfarande är slutet och ovillig inom andra områden. Du kommer att uppleva livet och dig själv i enlighet därmed.

Det är viktigt att du helt enkelt vill göra det bästa du kan. Det är inte viktigt huruvida du gör ”misstag”, oavsett vad de kan innebära. Kampen i sig är vad som räknas och vad som måste medföra försoning. Personlighetens åtföljande välsignelse, styrka och växande helhet kan inte uttryckas i ord. Ni vill ha ”idealiska lösningar” och ni plågas därför alltid vid tröskeln till detta fulla åtagande. Men vad är idealiska lösningar? De betyder ingenting om de inte grundar sig i en persons växande helhet, som kommer att äga rum genom processen som här beskrivs.

Jag välsignar er och ber er att öppna ert innersta väsen, hela din själ, alla era psykiska krafter, för att släppa krampen som förnekar sanningen och förändring, därför ljus och eget uttryck. Öppna upp på detta sätt, för att låta den välsignade kraften som ständigt är närvarande inom er tränga igenom hela ert väsen. Den här kraften är starkt aktiverad i sådana sammankomster, när ni kommer samman, när ni tar emot hjälp och öppnar er för varandra för ytterligare en hjälpande kanal.

En välsignelse framförs som kommer att möta den inre kraften som jag har talat om och som därmed stärker er dubbelt. Fortsätt ert växande, i detta föredrags anda, så att er helhet, er kontakt

med universum, växer och ger er mer av den glädje som är er inneboende födslorätt. Var välsignade, var i frid.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24